

efter hvad de Mænd paastaar, er saa befærdet af vedkommende „Damer“, at det for andre Damer og ogsaa for Mænd er overordentlig ubehageligt at gaa der om Aftenen. De henvendte sig da til Politiet med Klage, men dette afviste den med en Slags Indignation. Der findes i Afvisningen endog saa et Sidehieb til de Damer, der klage over, at de møde saadanne Personer, idet det hedder, at naar de kunne taale at se „Gjengangere“ og saadanne moderne Stykker, kunne de ogsaa taale at se, hvad der foregaar paa Vesterbro. Saaledes tager Politiet polemisk næsten fanatiskt Parti for Prostituitionen paa Vesterbro, og det gaar saaledes sin Gang der endnu. Alt dette, kunde den høitærede Minister sige, vedkommer ikke ham, men det gjør det dog, thi for det Første er Politiet ved den Udvidelse, her er Tale om, blevet en Statsinstitution, og dernæst fremgaar det af denne Bog, at vedkommende Klagerne ikke have indskrænket sig til at henvende sig til selve Politiet, men, da det ikke frugtede, have anmeldt Sagen for Justitsministeriet. Det er dels fket i et Andragende af November 1886 til Justitsministeren, der omhandler alle de af mig nævnte Forhold, og ligeleeds ved en Meddelelse, som Professor Westergaard for nogle Maanedes siden har gjort til Ministeriet om Drifkeriet eller Udskænkningen af stærke Drikke i de paagjældende Huse, der finder Sted fuldstændig i Strid med al mulig lovlig Orden. Jeg tror, at Sagen er af saa stor Betydning og har vakt, og det med Rette, saa megen moralsk Indignation og Misfornøielse og Forargelse, og jeg tror ogsaa, at den har sædelig saa alvorlig Betydning, at der er Grund til at tage dette Spørgsmaal for her, da vi nu staa overfor en Bevilling, der staar i direkte Forbindelse med Kjøbenhavns Politi, og jeg gjør det navnlig ogsaa, fordi jeg ønsker, at den høitærede Minister skal have Leilighed til at udtale sig om sin Stilling til Sagen. Af Skrivelsen her ses det, at Ministeren har modtaget et saadant Andragende og en saadan Meddelelse, men det ses ikke, hvad den meget ærede Minister har gjort i Sagen; man faar det Indtryk, at der fra Justitsministeriets Side ikke er fket Noget — der er intet Svar kommet — og man faar det Indtryk fra Politiets Side, at det mener, at Justitsministeren holder med det, og at der Intet vil ske. Det antager jeg er ikke rigtigt. Jeg antager, at den høitærede Minister erkjender, at i hele denne Sag har Politiet handlet usorvarligt og urigtigt, eller at den høitærede Minister er i Besiddelse af Oplysninger, som kunne helt forandre de Meddelelser, vi have modtaget her,

og jeg tror, at det i Sagens Interesse er rigtigt, at den meget ærede Justitsminister udtaler sig baade om Politiets Stilling og om den Stilling, han indtager i denne Sag. Jeg har fremdraget Sagen, for at den høitærede Minister kan gjøre det. Det falder mig selvsølgelig ikke ind at gjøre det som en Brevidelse til den meget ærede Minister, thi jeg kjender ikke hans Stilling til Sagen, og jeg gaar ud fra, at den har været rigtig. Jeg har som sagt anset det for rigtigt, at Sagen fremdrages her, og navnlig, at den høitærede Minister faar Leilighed til at behøje den Del, han har haft deri, for at Medlemmerne kunne faae fuld Leilighed til at bedømme Politiets Virksomhed i denne Sag. — De andre Vædringsforslag, der findes under Afsnittet, saavel som de øvrige Dele af Betænkningen give ikke Anledning for mig til nærmere Udtalelser.

Justitsministeren (Nellemann):

Jeg skal først med Hensyn til Vædringsforslagene under Nr. 40 B. og C. tillade mig at bemærke, at for saa vidt som man følger det under Nr. 40 Litra C. stillede Forslag, som jo altsaa fremtræder som et Underædringsforslag til det foregaaende, vil jeg være tilfreds hermed, og jeg ønsker, ligesom den ærede Ordfører sagde, at komme til en endelig Afslutning af denne Sag. Jeg vil derfor som sagt gjerne se en saadan Afslutning blandt Andet ved at gaa den Vej, som blev nærmere antydet af den ærede Ordfører. — Hvad Vædringsforslaget under Nr. 41 angaar, nemlig om Kriminal- og Politiretten i Kjøbenhavn, da opfatter jeg Sagen saaledes, at den omtalte foreløbige Lov gjælder endnu. Den ærede Ordfører kan vist ikke et eneste Dieblit have troet, at Regjeringen fra sit Standpunkt stod anderledes overfor det Spørgsmaal, i Særdeleshed nu, efter at Høiesteretsdommen af 15de Oktober forrige Aar har fastslaaet denne Forstaelse af Grundloven, og naar man gaar ud fra, at Loven bestaar endnu, betragter jeg det som en Følge deraf, at Bevillingen opføres paa Finantsloven. Det er i Almindelighed den Maade, hvorpaa jeg ser paa denne Sag, men jeg kan for Resten ikke undlade at bemærke, at ogsaa naar man betragter det som en ren Finantslovbevilling, forekommer det mig, at der taler meget gode Grunde for at skride til selve Foranstaltningen, efter som det er tilstrækkeligt oplyst i Bemærkningerne til det Lovforslag, som er forelagt det andet Thing, at der virkelig er en stor Trang til Forhøielsen af Retteens Personale, idet der nemlig er foregaaet en saa overordentlig Stigning i Forretningerne,